

Ljubljanski Zvon

Leposloven in znanstven list.

Štev. 8.

V Ljubljani 1. vélikega srpana 1891.

Leto XI.

Pri molitvi.

Zvezdá krdelo, mesec bléd
Krasí nebó večérno,
Pri oknu z vnukom sivi déd
Molitev moli véрно.

Pod lipo mladcev zbor cvetoč
Prepeva si na vási,
Razlega spév se v tiho noč,
Tjá k dedu se priglási.

Poslušá déd, Vabeči spév
Sladkó se mu priléga,
Odmev njegov kot solúčni sév
Gorkó mu v dušo sega.

Zamisli se . . . Pod lipo kdáj
Takó je on prepeval,
Ko še mladosti cvetne raj
Srcé mu je razgréval.

Továriš muogi ž njim je vnet
Prepeval spév zveneči,
Tedáj je ves njegov bil svet,
In on — priljubljen sreči.

Tedáj . . . A danes? Déd moléc
Podprè se z vélo róko,
V očéh mu mesec zrè solzé,
Na lici bol globóko.

Za njim je vse! Dovólj, se zdí,
Prevèč je stárec živel,
In vender: kakor sèn zbeží,
Takó je on — osivel.

Osivel — sam! Sáj grobni hlad
Objema zdaj drugóve,
Ki nékdaj ž njimi čvrst in mlad
Prežil je zláte dnóve.

Pozimski solnca medlí žar
Življenje pač je táko,
Ko mine starcu slednji čas,
Težénje mine vsako.

A biti mora! Déd solzán
V nebó pogled obrne:
Saj skoro zvezde svit mračán
Njegove se utrne.

Utrudil pot mu je korák,
Dovólj je v svetu živel,
Čepráv, kot sèn zbeží sladák,
Takó je on osivel.

Zvezdá krdelo, mesec bléd
Krasí nebó večérno,
Še dolgo z vnukom sivi déd
Molitev moli véрно . . .

Gr. Novák.

